

Stiftelsesklagenemnda

Stiftelsesklagenemnda – sak 2017/299

Stiftelsesklagenemndas avgjørelse av krav fremsatt 29. juni 2016 fra A ved advokat B om dekning av sakskostnader.

Saken gjelder spørsmål om C skal pålegges å betale As sakskostnader pådratt i forbindelse med klage fra C på Stiftelsestilsynets vedtak om å oppheve en rådighetsbegrensning på fast eiendom. Stiftelsesklagenemnda avviste klagen ved vedtak av 8. juni 2016 begrunnet i manglende rettslig klageinteresse, jf. sak 16/852. Videre traff Stiftelsesklagenemnda vedtak om at C skulle betale sakskostnader til A 18. november 2016. Sivilombudsmannen ba i sin uttalelse av 13. juni 2017 om at Stiftelsesklagenemnda vurderte saken på ny som følge av at klager ikke var lovlig forhåndsvarslet. Stiftelsesklagenemnda kom til at vedtaket av 18. november 2016 var ugyldig som følge av saksbehandlingsfeil, og at spørsmålet om C skal pålegges å betale A sakskostnader må behandles på nytt.

Sakens problemstilling er om vilkårene for å pålegge en part å dekke den annen parts særlige sakskostnader etter forvaltningsloven § 36 andre ledd er oppfylt.

1. Stiftelsesklagenemndas kompetanse og sammensetning

Stiftelsesklagenemndas kompetanse er fastsatt i lov 15. juni 2001 nr. 59 om stiftelser (stiftelsesloven) § 7a. Etter bestemmelsens femte ledd sammenholdt med forarbeidene til lovbestemmelsen, jf. Prop. 12 L (2014–2015) kap. 7, avgjør Stiftelsesklagenemnda krav om dekning av sakskostnader etter forvaltningsloven § 36 blant annet der hvor nemnda har fattet endelig vedtak i klagesaken.

Stiftelsesklagenemndas ordinære medlemmer erklærte seg inhabile i forbindelse med ny behandling av saken. Ved Stiftelsesklagenemndas behandling og avgjørelse av sakskostnadskravet per telefonmøte 15. mars 2018 og ved etterfølgende e-postkorrespondanse, deltok derfor personlig varamedlem for nemndas leder, Johan Giertsen, oppnevnt ved kgl.res 18. september 2015, personlig varamedlem for Caroline D. Ditlev-Simonsen, Karl Henrik Sivesind, oppnevnt av Kulturdepartementet ved brev av 23. oktober 2017 og personlig varamedlem for Henning Sollid, Anne Danielsen Wood, oppnevnt ved kgl.res 18. september 2015.

Klagenemndssekretariatet overtok sekretæroppgavene for Stiftelsesklagenemnda den 1. april 2017 og har ikke forberedt de tidligere sakene for nemnda. Klagenemndssekretariatet anser seg derfor ikke som inhabile i forbindelse med fornyet behandling av saken.

2. Sakens bakgrunn

Stiftelsestilsynets vedtak om omdanning av urådighetsklausul og påfølgende klagesak
A overtok eiendommen gnr. (...) bnr. (...) i X kommune ved avtale datert 20. april 1991, fra D. D var tremenningen til As bestemor. I avtalen var det blant annet inntatt en rådighetsbegrensning:

"Eiendommen skal ikkje seljast eller pantsetjast."

Klausulen ble tinglyst 29. april 1991 med dagboknr. 1707.

Avtalen punkt 6 lød som følger:

«Syster til [A], [C], skal ha forkjøpsrett til eiendomen. Dersom [A] ikkje let etter seg livsarvingar, skal [C] ha rett til å overta eiendomen utan å betale for de verdiane [A] overtek ved denne avtalen. [C] skal såleis i dette tilfelle berre betale for dei verdiane [A] har tilført eiendomen.»

I avtale av 29. august 2000 samtykket D og hennes hjelpeverge til at eiendommen kunne pantsettes for inntil kroner 200 000 og at pantøver kunne selge eiendommen. Samtidig ga C avkall på forkjøpsretten sin til eiendommen. Dette skjedde i forbindelse med at A tok i bruk eiendommen som sitt hjem.

Stiftelsestilsynet mottok søknad datert 25. mars 2015 om opphevelse av urådighetsklausulen. Som følge av avtalen fra august 2000 var pantsettelsesforbudet falt bort, slik at søknaden derfor bare gjaldt klausulen om salgsforbud.

Stiftelsestilsynet innvilget søknaden om omdanning av urådighetsklausulen i vedtak av 5. oktober 2015. På dette tidspunktet var D død. Tilsynet la vekt på at det var gått lang tid siden avtalen med den aktuelle klausulen ble inngått, hensett til reglene om opphør av servitutter. Det ble også vektlagt at to av Ds intensjoner med klausulen var falt bort: Formålet om at D kunne bo hjemme og motta pleie og omsorg gjorde seg ikke gjeldende lenger. Hensynet til at eiendommen ikke skulle bli solgt på tvangssalg gjorde seg heller ikke lenger gjeldende etter at D hadde samtykket til pantsettelse. Hensynet til at eiendommen skulle forbli i slekten var fortsatt av betydning, men tilsynet la vekt på at avtalen var inngått med en 20-åring for 24 år siden. Stiftelsestilsynet foretok en samlet vurdering der D sin intensjon om at eiendommen skulle bli værende i slekten ble vektet opp mot de særlige grunnene som gjorde seg gjeldende for A: Hun var ung da avtalen ble inngått, det har skjedd store samfunnsendringer siden og eiendommen er ikke lenger et godt boalternativ for henne og hennes familie. Tilsynet kom til at forbudet medførte urimelige byrder for A.

Vedtaket ble påklaget av C i brev av 2. november 2015. I klagen ble det fremholdt at det ikke var grunnlag for å bruke reglene om servitutter analogisk og at terskelen for å omgjøre det påheftede salgsforbudet måtte være høy. Det ble også reist tvil om hvor problematisk det vil være for A å bli boende på eiendommen.

Stiftelsestilsynet forela klagen fra C for A for uttalelse. A kom 11. desember 2015 med en uttalelse der hun imøtegikk klagers påstander.

Stiftelsestilsynet vurderte klagen, men fant ikke grunn til å omgjøre vedtaket. Saken ble oversendt Stiftelsesklagenemnda i brev av 3. februar 2016.

Stiftelsesklagenemnda avviste klagen fra C på grunn av manglende rettslig klageinteresse i vedtak av 8. juni 2016. Nemnda la avgjørende vekt på at klager fraskrev seg forkjøpsretten til eiendommen i 2000, og fant at C ikke hadde en slik tilknytning til eiendommen som gjorde at hun hadde en «reell og klar interesse» i å få sitt krav avgjort.

Kravet fra A om å bli tilkjent sakskostnader

I søknad av 29. juni 2016 fremsatte A krav om at C dekket hennes utgifter til advokat på kroner 28 700 inkl. mva. i forbindelse med imøtegåelse av klagen. Hun anførte at saken fremstod som en klar konflikt mellom to parter, der A hadde brukt mye tid på å få klarlagt at C ikke hadde noen rettslig interesse i saken.

Stiftelsesklagenemndas daværende sekretariat, Nærings- og fiskeridepartementet, sendte en e-post til advokat E via advokatfirma Fs postmottaksadresse 2. november 2016, der C ble bedt om å uttale seg om sakskostnadsspørsmålet innen 10. november. E-posten ble etter det opplyste først mottatt av advokat E 22. november, etter at Stiftelsesklagenemnda hadde truffet vedtak i saken.

Stiftelsesklagenemndas vedtak av 18. november 2016

Stiftelsesklagenemnda fattet følgende vedtak 18. november 2016:

"Innen to uker regnet fra 25.11.2016 skal [C] betale til [A] kr. 18 000 til dekning av sakskostnader, jf. forvaltningsloven § 36 andre ledd. Dersom beløpet ikke betales ved forfall, påløper lovens forsinkelsesrente fra forfall og til betaling skjer."

Det følger av vedtakets begrunnelse at Stiftelsesklagenemnda etter en konkret vurdering fant det rimelig å pålegge C å erstatte As sakskostnader. C hadde etter nemndas syn "*svakt grunnlag for å påklage Stiftelsestilsynets vedtak*". Nemnda viste til at C hadde gitt avkall på forkjøpsretten til den aktuelle eiendommen i august 2000.

Uttalelse fra Sivilombudsmannen

C ved adv. E, klaget over saksbehandlingen til Sivilombudsmannen. Bakgrunnen for klagen var at hun ikke hadde fått anledning til å uttale seg om sakskostnadsspørsmålet før vedtak ble fattet.

Sivilombudsmannen kom i sin uttalelse av 13. juni 2016 til at klager ikke var lovlig forhåndsvarslet, jf. forvaltningsloven § 16, jf. e-forvaltningsforskriften § 8 sjette ledd, jf. annet ledd. Stiftelsesklagenemnda ble på denne bakgrunn bedt om å vurdere saken på nytt. Nemnda fant at vedtaket var ugyldig som følge av saksbehandlingsfeil.

Partene ble i brev av 3. juli 2017 bedt om å uttale seg om sakskostnadsspørsmålet og eventuelt komme med nye opplysninger i saken. I tillegg ble partene bedt om å fremme sitt syn på habiliteten til nemndas medlemmer som fattet vedtaket av 18. november 2016.

Stiftelsesklagenemndas ordinære medlemmer erklærte seg inhabile i forbindelse med ny behandling av saken, og de ordinære nemndsmedlemmenes personlige varamedlemmer behandler derfor saken.

Stiftelsesklagenemndas avgjørelse bygger på de saksdokumentene som nemnda har mottatt innen behandlingen av klagen.

3. Rettslig grunnlag for pålegg om dekning av sakskostnader

Forvaltningsloven § 36 andre ledd gir hjemmel for å pålegge en part å dekke den annen parts sakskostnader. Bestemmelsen lyder:

"I sak som vesentlig er en tvist mellom parter, kan den part som har satt fram krav om endring av et vedtak, men ikke har fått medhold i spørsmål av noen betydning, pålegges å betale den annen part helt eller delvis de særlige sakskostnader som kravet har ført med seg. Det skal legges vekt på om vedkommende hadde fyldestgjørende grunn til å kreve endring av vedtaket, om det er rimelig ut fra sakens art og motpartens forhold å pålegge kostnadsansvar."

Sakskostnader som er tilkjent en part etter andre ledd, kan tvangsinnføres etter reglene for dommer, jf. forvaltningsloven § 36 tredje ledd siste punktum.

Etter forvaltningsloven § 36 tredje ledd er det klageinstansen som skal behandle spørsmålet om det offentlige skal dekke private parters sakskostnader med mindre underinstansen har truffet nytt vedtak i saken, jf. forvaltningsloven § 36 første ledd. I Prop. 12 L (2014–2015) Endringer i stiftelsesloven (stiftelsesklagenemnd) står det i kapittel 7:

"For de tilfellene hvor Stiftelsesklagenemnda fatter endelig vedtak i klagesaken, eller hvis den omgjør et vedtak i medhold av forvaltningsloven § 35, følger det av forvaltningsloven § 36 at det er Stiftelsesklagenemnda som skal fatte avgjørelse om sakskostnadene i første instans."

Etter stiftelsesloven § 7a femte ledd andre setning kan nemndas avgjørelser om sakskostnader ikke påklages. I Prop. 12 L (2014–2015) står det i kapittel 7:

"Hensynet til nemndas uavhengighet tilsier også at departementet ikke bør kunne overprøve nemndas vurdering av sakskostnadskravet."

Stiftelsesklagenemnda legger til grunn at nemnda har tilsvarende kompetanse til å avgjøre krav om sakskostnader etter forvaltningsloven § 36 andre ledd, altså der en part pålegges å dekke en annen parts sakskostnader.

4. Cs merknader

C, ved adv. E, innga merknader i saken 21. august 2017 som kan oppsummeres slik:

- Det anføres at C ikke kan pålegges å betale As sakskostnader.
- Prinsipalt anføres det at det ikke foreligger en *"tvist mellom parter"* etter fvl. § 36 annet ledd først pkt. Cs manglende rettslige klageinteresse taler for at det ikke foreligger en *"tvist"* mellom C og A, jf. Ot.prp.nr.27 (1968-69) s. 48.
- Ulike hensyn må i henhold til Ot.prp.nr.27 (1968-69) s. 28-30 tas i betraktning i vurdering av hva som regnes som en *"tvist mellom parter"*. Det vil *"kunne legges vekt på det offentliges interesse i at klageretten og intervensjonsretten nyttes"*, og at det offentlige ikke ønsker en utvikling der personer som er interessert i saken ikke blander seg inn av frykt for omkostningsoppgaven. Terskelen for å ilegge sakskostnader må derfor være høy, særlig når saken blir avvist.
- Av samme Ot.prp., s. 29, fremheves det at tvistelovens synspunkter vil kunne anvendes i mange tilfeller, men ikke der offentlige interesser tilsier at privatpersoner utnytter sine partsrettigheter. Cs bakgrunn for å klage var ønsket om å ivareta givers interesse: at eiendommen skulle bli i familien og ikke selges ut.
- Det er særlig i saker der vedtaket er så klart for parten at vedkommende bør slå seg til ro med det, at det bør ilegges sakskostnader. Det er imidlertid ikke tilfelle i vår sak, der ønsket om å ivareta avdødes intensjon var styrende. Vurderingskriteriet *"åpenbart uheldig"*, som var grunnlaget for å oppheve urådighetsklausulen, gir anvisning på en skjønnsmessig vurdering som må undergis en grundig behandling.
- C hadde nødvendige grunner til å klage på vedtaket, og var ikke klar over at hun ikke hadde rettslige klageinteresse i saken etter fvl. § 28. Det er ikke åpenbart hvem som skulle hatt slik klageinteresse, og hensynet til ivaretagelse av et forvaltningssystem hvor et omtvistet spørsmål skal kunne behandles i to instanser tilsier også at en person som vil ivareta disse interessene ikke bør løpe en risiko for å bli idømt sakskostnadene.
- Subsidiært anføres det at C ikke *"kan"* pålegges å betale As sakskostnader på bakgrunn av en rimelighetsvurdering. Ordlyden *"fyldestgjørende"* i fvl. § 36 annet ledd annet pkt tilsier at det må være tale om en grunn som ikke er innholdsløs og må anses unødvendig. Det er ikke ønsket om å ivareta en slektnings intensjon om å beholde eiendommen i familien. Det vises til det som er anført ovenfor.
- Det kan følgelig heller ikke anses som *"rimelig ut fra sakens art og motpartens forhold"* å pålegge C kostnadsansvar.

5. As merknader

A, ved adv. B, innga merknader i saken henholdsvis 25. august 2017 og 30. august 2017, som kan oppsummeres slik:

- Kravet om dekning av sakskostnader fastholdes.

- Motpartens engasjement i saken fremstår som uforståelig og har skjedd uten noen som helst aktverdig grunn og uten at C kunne vise til at saken kunne gi henne fordeler. Hun sa fra seg forkjøpsretten i 2000. Engasjementet synes derfor å ha vært motivert ut fra et ønske om å legge hindringer i veien for As salg av eiendommen uten at det ville gi motparten egne fordeler.
- Avkorting av salærkravet til kroner 18 000 aksepteres i tilknytning til den nye behandlingen, selv om man ikke er enig i avkorting.
- Adv. E har i e-post av 13. juni 2014 anført at hans klient har rett til å kjøpe eiendommen til en pris som er vesentlig under markedspris, noe som er fastholdt i e-post av 23. juni 2014. I e-post av 29. august 2014 anføres det at forkjøpsretten til C kunne bli aktivert på ny, eventuelt at eiendommens nettoverdi skulle tilkomme D sine arvinger etter loven. Dette viser at motivasjonen for klagen ikke var å ivareta givers intensjoner, men egen vinning. Kravet til *"tvist mellom parter"* er dermed oppfylt.

6. Stiftelsesklagenemndas vurdering

Forvaltningsloven § 36 andre ledd første setning gir anvisning på at sakskostnader *"kan"* illegges en *"part"* som *"ikke har fått medhold i spørsmål av noen betydning"*.

Når Cs klage ble avvist på grunn av manglende rettslig klageinteresse, har hun ikke fått *"medhold i spørsmål av noen betydning"*. Stiftelsesklagenemnda finner det videre klart at C var part i klagesaken.

Stiftelsesklagenemnda må imidlertid vurdere om saken dreier seg om en *"tvist mellom parter"*.

I lovens forarbeider, Ot.prp.nr.27 (1968-1969), på side 29 og 30 uttales følgende om den aktuelle ordlyden:

"Utkastets uttrykk «sak som vesentlig er en tvist mellom parter» er kanskje noe uskarpt, men må kunne brukes. [...] I anledning av det som er anført i disse uttalelser bemerkes at man ved avgjørelsen av om en klager eller intervenient skal pålegges sakskostnader, vil kunne legge vekt på det offentlige interesse i at klageretten og intervensjonsretten nyttes."

I tilknytning til begrepet tvist gjengis Woxholth: *Forvaltningsloven med kommentarer* (2011) side 605:

"Noen særlig begrensning kan man ikke legge i begrepet. Det må således sies å omfatte forskjellige konfliktsituasjoner der partene har samme interesse i å oppnå et begrenset gode, f.eks en bevilling, eller der de har motstridende interesser fordi den ene krever at den andre skal betale e l. Også tilfelle der den ene ikke er interessert i at den andre skal bli tildelt en bevilling e l, fordi utnyttelsen av bevillingen vil ha skadevirkninger for motparten, faller inn under alternativet. I praksis vil ekteskaps-, ekspropriasjons- og barnebidragssaker kunne være eksempler på tvister i lovens mening. Om tvisten «vesentlig» er mellom parter kan være vanskelig å avgjøre, fordi saken som regel også vil ha sine klare offentligrettslige sider."

Ut fra de nevnte sitatene kan det ikke legges til grunn en spesielt høy terskel for når det foreligger en "tvist mellom parter". C har frasagt seg forkjøpsretten, og da er det riktignok vanskelig å se at hun kan ha noen økonomisk interesse i å hindre at salgsforbudet oppheves. A har livsarvinger, slik at C heller ikke vil være As legalarving. Hennes bestemor var imidlertid givers tremenning, og hun opplyser å ha en interesse i at eiendommen forblir i slekten. A ønsker derimot å selge eiendommen til en tredjepart. Dette viser motstridende interesser i saken som taler for at det foreligger en "tvist mellom parter".

Klager anfører at offentlighetens interesse i at klageretten og intervensjonsretten benyttes tilsier at vilkåret ikke bør anses oppfylt i denne saken. Dette hensynet gjør seg imidlertid i begrenset grad gjeldende ettersom Stiftelsesklagenemnda ved endelig vedtak har fastslått at C ikke hadde rettslige klageinteresse. At klager ikke var klar over at hun manglet rettslig klageinteresse på tidspunktet for klagen, endrer ikke dette. Etter klagenemndas syn er det følgelig tale om en "tvist mellom parter".

Ordlyden "kan" i forvaltningsloven § 36 andre ledd første setning gir videre anvisning på at det skal foretas et skjønn med hensyn til om sakskostnader skal pålegges. Etter andre setning skal det her vektlegges "om vedkommende har fyldestgjørende grunn til å kreve endring av vedtaket, om det er rimelig ut fra sakens art og motpartens forhold å pålegge kostnadsansvar."

Bestemmelsen gir anvisning på en konkret rimelighetsvurdering. I forarbeidende, Ot.prp.nr.27 (1968-1969), på side 29 og 30, uttales følgende:

"Etter Justisdepartementets mening vil det i mange forvaltnings saker være grunn til å anvende de synspunkter og regler om sakskostnader som kommer til anvendelse i sivile rettssaker, men det kan være vanskelig å få sirklet inn nøyaktig når dette er så. I mange tilfelle må man se det slik at også offentlige interesser tilsier at privatpersoner utnytter sine partsrettigheter - herunder retten til å klage - og i disse tilfelle bør de synspunkter som ligger til grunn for tvistemålslovens regler om sakskostnader ikke uten videre anvendes. På denne bakgrunn har Justisdepartementet ikke funnet grunn til å ta spørsmålet om sakskostnader opp i sin fulle bredde. I en særstilling står imidlertid saken når det er truffet vedtak i den og dette vedtak angripes av en av partene. Mange saker er så vidt klare og enkle at partene bør slå seg til ro med vedtaket i saken og ikke prosedere videre i utrengsmål. Det kan synes å være en passende reaksjon mot den som ikke vil gi seg at han må betale sakskostnader til den annen part om han ikke får medhold i endrings saken."

Videre viser Stiftelsesklagenemnda til Sivilombudsmannens uttalelse om forvaltningsloven § 36 andre ledd i sak 2011/817:

"Regelen skal under visse omstendigheter beskytte den som har fått rett etter et forvaltningsvedtak mot å pådra seg kostnader som følge av en klage. Det fremgår av sammenhengen mellom § 36 annet ledd første og annet punktum, at det ikke er tilstrekkelig for å kreve saksomkostninger dekket, at klageren ikke har fått medhold i «spørsmål av noen betydning». Bestemmelsen gir anvisning på en konkret helhetsvurdering, der det «skal» legges vekt på tre type forhold; om klageren hadde

«fyldestgjørende grunn», om det er «rimelig ut fra sakens art å pålegge kostnadsansvar» og om det er «rimelig ut fra ... motpartens forhold å pålegge kostnadsansvar»."

I vurderingen av om saksomkostninger «kan» ilegges, og om klager har hatt fyldestgjørende grunn til å kreve endring av Stiftelsestilsynets vedtak, har Stiftelsesklagenemnda lagt betydelig vekt på at C ikke hadde rettslige klageinteresse. Spørsmålet om klageinteresse ble endelig avgjort av Stiftelsesklagenemnda ved vedtak av 8. juni 2016. Nemnda la i vedtaket avgjørende vekt på at klager fraskrev seg forkjøpsretten til eiendommen i 2000, altså 16 år før vedtakstidspunktet, og fant at C ikke hadde en slik tilknytning til eiendommen som gjorde at hun hadde en «reell og klar interesse» i å få sitt krav avgjort. Nåværende stiftelsesklagenemnd legger premissene for dette endelige vedtaket til grunn.

C anfører på sin side at hun klaget på Stiftelsestilsynets vedtak for å sørge for at eiendommen forble i slekten. Dette underbygges til en viss grad i hennes klage, der givers intensjon med overdragelsen fremheves. Slektforholdet til giver er imidlertid så fjernt at det ikke i seg selv kan gi en "fyldestgjørende grunn" til å fremme klagen.

C anfører videre at det ikke er åpenbart hvem som skulle hatt klageinteresse i saken. Imidlertid eksisterte det i dette tilfellet nærmere slektninger av giver, D, som det var mer nærliggende at kunne opptre som klager for å ivareta avdødes antatte intensjoner. Cs manglende rettslige klageinteresse tilsier i særlig grad at hun ikke hadde en rimelig grunn til å klage, ettersom hun ikke har dokumentert at tilsynets vedtak om å oppheve salgsforbudet som heftet på eiendommen hadde tilstrekkelige faktiske eller rettslige virkninger for henne.

Til sist anfører C at hensynet til ivaretagelse av et forvaltningssystem hvor et omtvistet spørsmål skal kunne behandles i to instanser tilsier at en person som vil ivareta disse interessene ikke bør løpe en risiko for å bli idømt saksomkostnadene. Stiftelsesklagenemnda er enig i at det er et sentralt hensyn at klageretten ikke skal kunne uthules eller undergraves. I et tilfelle der klageren ikke hadde rettslig klageinteresse i utgangspunktet, vil imidlertid ikke et vedtak om å tilkjenne saksomkostnader til A undergrave hensynet til klageretten.

Stiftelsesklagenemnda kommer av de samme grunner til at det er «rimelig» ut fra sakens art og partsforholdene at C pålegges å betale saksomkostnader for A. Utgifter til advokat anses som nødvendige for at hun skulle kunne ivareta sine interesser i saken som gjaldt retten til å råde over egen eiendom.

Saksomkostnadskravet var opprinnelig på kroner 28 700 inkl. mva. A har imidlertid akseptert avkortningen til kroner 18 000 som fant sted ved forrige behandling av saken. Dette utgjør åtte timers advokatutgifter til en timepris av kroner 1 800, inkl. mva.

Etter Stiftelsesklagenemndas syn står et beløp på kroner 18 000 inkl. mva. i et rimelig forhold til omfanget og vanskelighetsgraden i saken.

Forsinkelsesrenter påløper dersom beløpet ikke innbetales i henhold til vedtaket og innen forfall. Dette følger av forsinkelsesrenteloven § 2, som gjelder for "pengekrav på formuerettens område", jf. § 1. Saksomkostnader som tilkjennes i medhold av forvaltningsloven

§ 36 regnes for å være på formuerettens område, jf. eksempelvis Norsk Lovkommentar ved Trygve Bergsåker, note 2 til forsinkelsesrenteloven § 1.

7. Vedtak

Stiftelsesklagenemnda fattet etter dette følgende vedtak:

Innen to uker regnet fra 4. april 2018 skal C betale til A kr. 18 000 til dekning av sakskostnader, jf. forvaltningsloven § 36 andre ledd. Dersom beløpet ikke betales ved forfall, påløper lovens forsinkelsesrente fra forfall og til betaling skjer, jf. forsinkelsesrenteloven § 2.

Vedtaket er enstemmig.

Vedtaket er endelig og kan ikke påklages, jf. stiftelsesloven § 7a femte ledd.

Bergen, 4. april 2018

Johan Giertsen

Leder

Dokumentet er godkjent elektronisk